

[Rønholt]

duktion og eksport i 1973 i tilknytning til indmeldelsen i EF netop for at styrke betalingsbalancen og beskæftigelsen.

Det er i dag let at være bagklog, men hvordan havde den daværende, socialdemokratiske regering reageret, dersom landbruget dengang havde advaret imod denne udvikling, begrundet med miljømæssige bivirkninger? Jeg tror, jeg kender svaret: regeringen ville have forhøjet jordskatterne endnu mere, end den i forvejen gjorde, i den hensigt at tilskynde til en større animalsk produktion, for, som man pegede på i Perspektivplan 2, jo større animalsk produktion man kan fordele jordskatterne på, desto mindre betyder de pr. produceret enhed.

Modsætningsvis kunne man i dag lægge en bremse på produktionsstigningen ved at fjerne nogle af jordskatterne. Skal landmændene spille med på den omstilling, der er både påkrævet og ønsket, er der behov for et skulderklap og for medvirken fra samfundets side. De store stigninger i jordskatter og formueskatter har ingen samfundsmæssig værdi, men har i høj grad betydning for den enkelte landmand i en periode, hvor han står over for store tilpasninger og store miljømæssige krav. En lettelse af de indkomstuafhængige skatter kræver endog ikke EF-Kommissionens godkendelse.

Jeg er enig med landbrugsministeren i, at der er behov for tilpasninger og omstillinger, både på nationalt plan og på den internationale arena. GATT-forhandlingerne tillægger jeg stor betydning, for hvor ofte har handelspolitiske uenigheder ikke ført til ukontrollerede konflikter, som er indgået i den sammenhæng af årsager, der udviklede sig til krige.

Der er behov for en bedre dialog mellem EF og USA, hvis det skal være muligt at lave en retfærdig fordeling af tilpasningsbyrderne, men der er også behov for større disciplin over for Romtraktaten i flere EF-lande, hvis ikke hele EFs landbrugspolitik skal bryde sammen. Vi har desværre set eksempler på, hvorledes nationale støtteordninger tages i anvendelse for at skubbe problemerne over til andre medlemslande. Det stiller store krav til de forhandlinger i EF, der er nødvendige for at få løst problemerne på en sådan måde, at de enkelte lande ikke forledes til at indføre direkte eller indirekte nationale værn for deres egne producenter, og samtidig tager

hensyn til overforsyningen af fødevarer på verdensmarkedet, for slet ikke at nævne lageropbygning af mejeriprodukter og korn. Dette emne vil vores ordfører vedrørende næste punkt på dagsordenen komme ind på.

Jeg er enig med landbrugsministeren i de tiltag, redegørelsen peger på, og det strategioplæg, der er forhandlet mellem regeringen og landbrugets organisationer. Jeg har bemærket, at både Socialdemokratiet og SF finder oplægget utilstrækkeligt, men det er vel ikke så underligt ud fra rent politiske betragtninger. Mens firkløverregeringen har bestræbt sig for bl.a. med den økonomiske politik med deraf følgende lavere rente og inflation at skabe gode erhvervsbetingelser, ønsker socialistiske partier at styre produktionen efter planøkonomiske principper.

Forskning og hjælp til markedsføring via Udenrigsministeriets kanaler er helt klart et område, hvor staten kan træde til, mens produktudvikling og forædling helt klart ligger inden for erhvervets ansvarsområde. Det er på sin plads, at der i omstillingsfasen gives et økonomisk skulderklap, men på længere sigt er forarbejdningsindustrien og leverandørerne bedst tjent med egne virkemidler. Det forudsætter imidlertid, at der ikke fra samfundets side pålægges primærproduktionen og forarbejdningsvirksomhederne økonomiske byrder, der vanskeliggør opretholdelsen af konkurrenceevnen.

Her bør landbruget imidlertid ikke glemme, at det er forbrugerne, der bestemmer produktionens sammensætning og efterhånden også vil have indflydelse på produktionsmetoderne. Det ville være tåbeligt ikke at efterkomme den efterspørgsel, der er efter økologisk fremstillede produkter, især ikke hvis forbrugerne er villige til at betale den merpris, der er forbundet med produktionen af disse varer.

Jeg ville også finde det forsvarligt, om staten stillede midler til rådighed for forskning og rådgivning, for kan danske økologiske landbrugsprodukter finde frem til forbrugerne på det internationale marked, hvad enten det er inden for EF eller udenfor, er der oplagt mulighed for en mere eksport. Staten må hjælpe med, at man finder frem til nogle kvalitetskrav, kontrolforanstaltninger og mærkning for at give forbrugerne tryghed og sikkerhed for, at varerne er fremstillet i over-